

zítkem a podobně (srov. Prager Archiv 1928 str. 87). Posléze nelze přehlédnouti, že směnečný zákon upravuje řadu různých doložek, při nichž nikde výslovně nevyžaduje, by byly psány, nýbrž jen aby ze směnky byly patrné. Tak na příklad recta-doložka [§ 8 (2)], presentační doložka [§ 29 (2)], údaj domicilu nebo domiciliáta (§ 22), údaj podpůrné adresy (§ 58), doložka schovací [§ 68 odst. (1)]. Nemůže tudíž zřejmý požadavek směnečného zákona v § 62, by rukojemské prohlášení směnečného rukojmího bylo psáno, míti jiný smysl, než že musí býti psáno rukojmím a jím také podepsáno. To se ovšem týká jen vlastní obligatorní doložky rukojemské, nikoli případné fakultativní poznámky, za koho bylo rukojemství převzato.

Čís. 10030.

Sudiště podle § 81 j. n.

Jde o věcné právo k nemovitému statku podle § 81 j. n., domáháno-li se v žalobě v podstatě jen určení, že nemovitost jest prosta užívacího práva vykonávaného mimo smluvní meze a že žalovaný jest povinen vykliditi a odevzdati část nemovitosti, užívanou mimo tyto meze.

(Rozh. ze dne 25. června 1930, R I 431/30.)

Žalující obec domáhala se na československém eráru, by bylo zjištěno, že žalovanému nepřísluší právo užívati některé z místností domu žalobkyně k jinému účelu než k účelu německé státní živnostenské školy, a by žalovaný byl uznán povinným vykliditi některé místnosti v domě žalobkyně. Proti žalobě, zadané na okresním soudě podle polohy věci, vznesl žalovaný námitku místní nepříslušnosti, již soud prvního st. l. i c e zamítl. Rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Pro posouzení a rozhodnutí sporné otázky místní nepříslušnosti jsou rozhodnými údaje a návrhy žalující strany. Podle tvrzení žaloby vzala státní správa vyučovací počátkem školního roku 1919 bez schválení majitelky domu a aniž bylo provedeno řízení vyvlastňovací v užívání část místností v tomto domu, a to svémocně, pro veřejnou menšinovou školu národní pro děti české národnosti a používá místností těch až do dnes. Proto navrhuje žalující strana jako vlastnice domu především, by bylo zjištěno, že žalované užívací právo nepřísluší a ve spojitosti s tímto určovacím návrhem a jako jeho důsledek navrhuje, by bylo odstraněno toto protiprávní užívání místností, by byly vyklizeny a pro žalující stranu uvolněny. Z toho plyne, že žaloba má sloužiti za prostředek odvrácení svémocného a protiprávního prý užívání místností, o něž jde, a má za účel odstranění tohoto stavu. Z toho vyplývá, že důvod žaloby spočívá výhradně v tvrzeném, svémocném a protiprávním užívání těchto místností stranou žalovanou, nikoliv však v právu věcném, které by zakládalo místní příslušnost podle § 81 j. n., aniž v právu obligačním (v právu nájemním), o němž jednati a rozhodovati přísluší soudu v § 83 j. n. zmíněnému, soudu rei sitae, nýbrž v závazku ex

delicto, pokud se týče quasi ex delicto, pro něž neplatí tato sudiště, nýbrž všeobecné sudiště žalovaného eráru (školní správy) podle § 74 j. n. čl. IV. čís. 1 uvoz. zák. k c. ř. s. a nařízení ze dne 4. června 1919, čís. 313 sb. z. a n.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle skutkových údajů žalobních a závěrečného návrhu má být předmětem sporu užívací právo k domu č. 681 v D., jež bylo vloženo do knihy pozemkové jako služebnost volného a bezplatného užívání pro žalovanou stranu. Žalující obec tvrdí, že žalovaná strana používá řečené nemovitosti z části způsobem odporujícím smlouvě a že si osobuje protismluvním způsobem užívání domu, tudíž věcné právo jí nenáleží. Podle konečného návrhu domáhá se žalobkyně podstatně jen určení, že nemovitost jest prostá užívacího práva vykonávaného mimo meze smluvní a že žalovaná strana jest povinna část nemovitosti takto užívanou vykliditi a uvolniti. Nejde o nárok obligační, nýbrž o věcné právo k nemovitému statku podle § 81 j. n.

Čís. 10031.

Strana může vzít zpět podání (opověď k rejstříku) jen, nebyla-li povinna, by skutečnosti, jež byly obsahem podání, soudu oznámila.

Opětná volba členů představenstva společenstva (podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.) musí být opovězena rejstříkovému soudu. Opověď musí vyhovovati předpisu § 18 nařízení ze dne 14. května 1873, čís. 71 ř. zák.

(Rozh. ze dne 25. června 1930, R I 465/30.)

Podáním ze dne 13. března 1930 opovědělo společenstvo s r. o. rejstříkovému soudu opětnou volbu členů představenstva. Podáním ze dne 4. dubna 1930 vzalo společenstvo zpět podání ze dne 13. března 1930. Rejstříkový soud nevzal na vědomí podání ze dne 4. dubna 1930. Důvody: Společenstvo podle § 15 zák. čís. 70/1873 ř. z. musí mít statutárně platně zvolené představenstvo; podle § 10 stanov u registrovaných členů představenstva Gustava W-a, Josefa W-a a Josefa Sch-a uplynutím tříleté funkční doby členství v představenstvu samostatně zaniklo a jest tedy pro jich ponechání v rejstříku vykázati, že byli platně znovu zvoleni. Rozdíl při opovědi nově zvolených a znovu zvolených členech představenstva jest jen ten, že při znovu zvolených členech není třeba zápisu do společenstevního rejstříku. Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. prosince 1929, R I 852/29, čís. sb. 9446 má jinou skutkovou podstatu, pročez ho na souzený případ užití nelze, neboť tam šlo o akciové společnosti, které podle § 32 uvoz. zák. k obch. zák. a podle spolkového zákona ze dne 26. listopadu 1852 čís. 253 ř. zák.